

**LITERÁRNÍ
ŠUMAVA**

2006

Literární Šumava 2006

Přehled oceněných autorů

Poezie – I. kategorie do 25 let

1. místo Lenka Jakubčíková, Klatovy
2. místo Julie Miletínová, Pardubice
3. místo Hana Šustková, Úpice

Poezie – II. kategorie nad 25 let

1. místo Jana Tremlová, Klatovy
2. místo Vlasta Zavadilová, Plzeň
3. místo Milena Písačková, Plzeň

Próza – I. kategorie do 25 let

1. místo Hana Šustková, Úpice
 2. místo neuděleno
 3. místo neuděleno
- čestné uznání Marek Steininger, Ostrov

Próza – II. kategorie nad 25 let

1. místo Jaromír Komorous, Plzeň
 2. místo Miroslav Sulan, Klatovy
 3. místo Milan Šťastný, Ostrava-Poruba
- čestné uznání Libuše Kalistová, Novosedly

Zvláštní cena za příspěvek o Šumavě

Pavla Velleková, Dýšina

Cena Františka Pravdy – cena Českého rozhlasu Plzeň

Karel Löffelmann, Železná Ruda

Soutěžní příspěvky hodnotila porota ve složení Helena Šlesingerová (předsedkyně), Josef Hrdlička, Vladimír Novotný, Ondřej Vaculík a Alena Zemančíková.

Vydavatel respektuje pravopisné odlišnosti v textech autorů.

Lenka Jakubčíková

Jak jsem se prodýchala do R(h)áje...

Vybráno namátkově, řazeno chronologicky (pořádek musí být)

Já

Často truchlím vesele,
chladná oddávám se snění.
Jsem těžký schizofrenik, přítel...
Nakonec – kdo není?

Modlitba polámaných křídel (věnováno S.)

Nepláču – už nemám sílu
a víru
co nikdy jsem neměla
pohřbívám vedle kostela
stejně se bezcitná vrací
a ptáci
chci zlámat jim perutě
ať trpí nehnutě
ať nemůžou létat a na řasách
pálí strach
že zas vyrveš mi srdce jemně
a zůstaneš navždy ve mně...

Rozverná II.

Když muži šeptají
„... maličká, bláhová...“
závidím kudlankám
Taky jsem hladová.

Rozkřídlená (věnováno H.)

„Už nejsem malá holka!“
„Jsi ROZKŘÍDLENÁ
bez myšlení
věčně zmrzlá
v šále snění
vrháš se
pod světla
autobusů
tak hloupě, tak křiklavě
svá...“

„Dáš mi *pusu*?“

„A já mám strach
a nechci vrátit
to hladové ZTRATIT
vždyť víš, že já
nejsem
a nebudu
neumím...“

A malý holky se musí chránit...“

Do háje!

Já chci žít...

Rada pro Skořičenky

*(omlouvám se SOBĚ za kopačky, střevičky po-
pelek a jiné boty, co jsem udělala)*

obleč si pláštěnku
poprší
vychovej střeLenku
(vím, nebude tichá)
procvakni jízdenku
směr BezDuší
a vyrost' z nesnáží
dospělost přichá
zí...
(...tra)

Julie Miletínová

Vánoční skřítek

Nosil sobí kožešinu a válenky,
za tuhých zim k nám přicházel o Vánocích.
Jako malá jsem si myslela,
že to je skřítek,
proto jsem mu nechávala
tři ubohé koruny pod rohožkou,
aby mi dal bohatou nadílku
a ne jen dva páry ponožek jako sestře.
Bylo to v dvaadvacátém,
když se zjevil naposled.
Zuřila druhá světová a já
byla jsem už velká a chodila hrát kulečnick
k chlapcům odvedle.
Nevypadal pohádkově,
potácel se a volal Ať žije Quisling,
kabát neměl a byl vyhublý.
Nevím, zdali tu žalostnou změnu
způsobila MOJE dospělost či JEHO chudoba,
ale od té doby
mnohem později až zemí přiletěly bombardéry,
nevěřím na skřítky
a tak vůbec
na podobné fantasmie,
teď, když je mi šedesát,
nosím mu na hrob luční květy
– na pahorek v příkopu
podél prašné okrsky k Moi Raně.
Prý ho ukamenovali když skončila válka
a nařknuli z kolaborace.
Tři mizerné koruny
dodnes kladu před dům
vyhlížím
starého a šedivého
vánočního skřítky mého dětství.

O Norsku

Mlhavými mraky plují
a sen se nezastavil.
Stejně jako před léty,
před staletími ještě za časů
kdekterého Haralda.
Řeky tu protkávají skály
jako stříbrné nitky,
lumíci
piští hymny věnované bohu Thorovi,
než po houfech naskákají do moře
a utonou.
„Je zima tam na severu,“
říkávají polárníci,
každý smečku psů po boku a po kapsách
norkových kožichů
starý voňavý tabák.
Co takhle pozdravit sousedy Švédy
nebo jen tak pro radost
nakrmit holuby u kašny v Oslo.
Zapomenout je snadné tady
v chladné zemi kde i hory
otřásají se syrovou samotou.
Přichází večer nad lesy.
Norsko usíná.

1652, země sv. Patrika

Mluvíme v dodatečných souvětích
za křeč souostroví
utiskovaného léta jako lisovaná
velmi nepovedená briketa
Kdybychom aspoň směli plakat
či promluvit na obhajobu kynoucích mraků
nad našimi pomatenými hlavami
cokoli
jen ne ticho
stud co chodí ruku v ruce s mlhou
snůškou duchů padající na němou
podivnou vodní hladinu
Osude země zničené hladem a morem
i na tebe jednou dojde
Pětapadesát mizerných let
budiž pomníkem zpropadené Eire
A my tě milovali...

Trpká vzpomínka na Boyne 1690

Ohně jako zrzavé kadeře
nejposlednější děvky z hampejzu v Dublinu
zaplály vpřed vojsku bez zástavy
Ptát se proč
postrádá smysl přesto MY
národ a lid opojený žitem
ideály božské Medb nymfomanky
povstali jsme v předurčeném zatracení
za krále Jakuba. Za sebe.
Co je zem? Hromada kamení
drsná a laciná jako naše matky
natisíckrát znásilněné dobytými vilémovci
naše děti otroci zvrhlé diktatury
slízcí a s honosným „lordi“
prohnili více než loňská neúroda brambor.
Spálené domy a tyrané ve zbrani
v táboře za rudou Boyne pijí krev
krev s vínem našich neduživých střepů víry,
které i náš pán Ježíš nabízel učencům
v opilecké agonii jako my den před vlastním
zákeřným zrazením.
Albion zradil... Irsko umírá.

Hana Šustková

Anabáze živa

Až budeš cítit
–čímkoli – děs
Dábelský element
(Fyzicky)
–Galeje hluku chtěly–
Inovace
Jako každý lidský mezník?: nota
„Nějak odborně,“ prosili
quadratte
Rybář řezníkem
Stáří školou
Tváře = řápoty temnoty
Už vyrobili xenon, ytterbium
— Zbytky žalostné

Jabloňový džus

Chutná dobře, tahle šťáva
Samá voda, dřeva kus
Tělo na tom vydělává
Piju jabloňovej džus

Nehýbat se a doufat

Proto jsem se nabídla, že ti pomohu
Hra (na strážného anděla)
Dnes miláčku, to přece nebolí
Koně ještě běží
Koně ještě běží – a kopyta pálí kamením

Proto jsem se nabídla, že ti pomohu
K dítěti
Nejtíšeji Nejlidštěji Bez podkov

Pod oknem

Strakaté v květináči
Obloha, omítka, spadany štuk
asi jsem minula minula...
Strakaté tiše pláčí
Celý den pro slzy nevidí:
Přítomnost má (přece) ,zvuk‘

Rozhovor

Proč nikdy nebrečíš nad cibulí?
Maminko, dva světy koupili za jablko
Slyšelas? Za plotem přejeli člověka –
Nejde mi *odčítání*, mamí, a velké ká!
A taky... copak se stalo?

Společně

Nejchutnější jogurty
Schody by koupily hřebíky
Na žebra topení dnes pověšena
Muž neví, že byt dělá až žena
A stejně ho vlastníš ty

Jana Tremlová

Rorýsi

Rorýsi, bráškové moji,
stříháte každé ráno křídly oblohu na tenké modré proužky.
Stojím mezi stromy se zakloněnou hlavou
a závidím.
Vezmete-li mě na chvíli mezi sebe,
slibuju, že večer nebe zalátám
a do každého stehu přidám hvězdu.

Klid

Něha kočičích tlapek
a ticho závějí,
čekání na zázraky,
které se nedějí

Kouzelník přišel včera,
měl v kapse pláště klid
Když dáte mi svou duši,
můžete ho hned mít

Já svoji dala ráda,
však k čemu je mi klid
Když ztratila jsem duši,
nemám teď kde ho mít

Tanec dešťových kapek
a marnost nadějí,
čekání na zázraky,
které se nedějí

Dárek

Posílám ti dnes hrstku šnytlíku,
tu kytku s lila střapatými kvítky
a neříkej mi – ty můj pytlíku,
ten patří přece do polívky

Vždyť pažitka je někdy nad růži
a měl by o tom vědět svět.
Když polibek tvůj cítím na kůži,
tak kam se hrabe Chanel č. 5

Jsem sběratelem drobných obrázků
– břichaté mraky, voda, která plyne,
prasklina v kůře či pár oblázků,
tři kapky rosy v něžné pavučině

Jsem přebohatý vlastník galerie

Miláčku

Miláčku,
tvá absence je plná chyb.

Miláčku,
jako jsou nemá ústa ryb,
tak němý je můj telefon.
Berušky ztrácejí své tečky,
přímky se krátí na úsečky
a falešný je každý tón.

Jsem jako motýl bez křídel,
jsem pravopis bez pravidel,
jsem příručka pro somnambuly.
Jsem Popelka bez střevíčku,
jsem trapná saze na víčku,
jsem druhá odmocnina z nuly.

A když už tohle všechno víš,
nemůžeš přijít kousek blíž?

Miláčku...

Vlasta Zavadilová

Psí život

Komu říkám něžná slova před spaním a ráno znova?
Kdo že na mne s láskou hledí a chvíličku neposedí?
S kým si dobře rozumíme a o sobě všechno víme?
Kdo chce často pochovat, k tomu tiše notovat?
Kdo mně s láskou vítá doma, ani nejsou třeba slova?

Není to přec nikdo jiný,
než-li náš pes, v tuto chvíli
roztomilý miláček,
říkáme mu Tuláček,
potěšení chlupaté,
dovede nás dohnat k tomu,
že jsou pěsti zaťaté.

Všechno zná a všechno umí,
když chce, všemu porozumí,
ví, kde je co na zub k mání,
kde se hadr, bota shání,
kdyže je čas na mazlení,
kdy je třeba bez prodlení
do hajan už zahučet,
nesmět ani zakňučet.
Bylo toho dneska moc,
teď jen pusou, dobrou noc.

Ráno začíná se znova, bez snídaně hurá ven,
ať je slunko nebo mrzne, někdy je to jak zlý sen.
Když se řádně vyběhá, velký bobek udělá,
můžeme se vrátit domů, umýt packy do běla.
O půl jedné a v pět znova – procházkový rituál.
Pes se neptá, chceš či nechceš, a tak život běží dál.
Chůzí utužujem zdraví, to se přece někde praví,
pes to asi také ví, ničemu se nediví.

Dobře zná, kde bydlí fena,
sex je pro něj milá změna,
i když povely jsou jasné,
neslyší – to umí krásně,
zná, co je to žárlivost,
někdy rozzlobí se dost,
zná už vše, co pes má znát,
dokonce se umí smát,
když něčemu nerozumí,
vrtí hlavou, mile čumí.

Když z domova uteče, špatně se nám spí,
říkáme si – je to marné, žije život psí.
Nedá se nic dělat, zkrátka pootevřeme mu vrátka,
cestu domů jistě zná, i když je veliká tma,
vrátí se do rozednění, je to naše potěšení.

Žádost

Vážený pane řediteli domova důchodců v Plzni městě,
píši Vám s patřičným předstihem, dokud mně má paměť slouží ještě.

Jméno a příjmení, též datum zrození, bydliště, PSC a další údaje
najdete v příloze tohoto dopisu, přijdu se představit, až můj čas nazraje.

Od jedné známé, co u Vás bydlí, vím, že se čeká i sedm roků,
než-li se uvolní několik židlí, skříní i lůžek a nočních stolků.

Nechci být na obtíž vnučatům, dětem, ty mají se sebou starostí dosti,
aby krok držely s okolním světem a zvládly všechny své povinnosti.

Mám drobné potíže, ale jen na chvíli, rok co rok se to však zhoršuje,
s různými léčivými se bolest rozptýlí, samotné se mně s tím dost špatně bojuje.

Proto Vás moc prosím o umístění, chtěla bych mezi své vrstevníky,
s dnešními mladými žádná řeč není, za Vaši laskavost mé vřelé díky.

Ve Vašem ústavu prý nejsou zrcadla a to mi naprosto vyhovuje,
dívat se na sebe, koho by napadlo, člověka to jenom deprimuje.

O Vašem ústavu mám jasnou představu, celý den dochází k vzájemné diskusi,
všichni si rozumí, nemluví potichu, na jedné lodi jsou páni si soudruzi.

Nikdo se necítí jako ten debil, co nezná posílat SMS, emaily,
co nezná internet a nikde nebyl, co nezná moderní techniky detaily.

Také vím, že u vás nemáte schody a to mně nejvíce těší,
při každém stoupání bolejí nohy, dělají vyšší a vyšší.

Chovanec může si obejít areál, zahrát si v klubovně nezlob se, člověče,
večer pak dívat se na nový seriál, a tak čas každému příjemně uteče.

Vážený pane řediteli, děkuji za Vaše pochopení,
mou žádost mějte na zřeteli, doufám jen v kladné vyřízení.

Volové

Uteklo to jako voda,
z kloučka je kluk jako hora,
dlouhé ruce, dlouhé nohy,
k lumpárnám má slušné sklony.

Všechno zná a všechno umí,
s rodiči si nerozumí,
dohání je často k pláči,
rozumí si s počítači.

Pod nosem mu cosi raší,
horory ho nevystraší,
z internetu všechno ví,
ničemu se nediví.

Umí občas hýbnout žlučí,
z průšvihů se nepoučí,
k domlouvám se staví zády,
maléry se kupí záhy.

Něčí rady jsou mu k smíchu,
hodně blízoučko má k hříchu,
ještě nevyzná se v sobě,
chtěl by žít v jiné době.

Chtěl by být výjimečný,
okouzlovat všechny slečny,
poznat dosud nepoznané,
vidět věci nevidané.

Neví, jak má vlasy česat,
neví, čeho se má lekat,
neumí si sklízet věci,
ke všemu má drzé kecy.

Maskáčové kalhoty
musí být až pod paty,
vytahaná mikina
hodí se i do kina.

Z wolkmena, snad ze zvyku
poslouchá i muziku,
s kamarády potají
prima mejdan chystají.

Říkají si vole vole,
pokud možno věty holé,
je to jejich konverzace,
prostě jiná generace.

Milena Písačková

Ted' ještě ne

Ještěrka kmitne ocáskem a náhle
zbývá ti jenom polovina láhve

Nechceš narušit to mikroklima
co tvou hlavu měkce obejímá

A limit života ti ubíhá
čas vadne jako křehká lodyha

Jen medovina roků neustále zlátne
jak záře slunce na mistrovských plátnech

Neklidnost

Jako by odrážel se nohou ode dna
a přitom topí se jak voska ve sklenici coly

Trápí se člověk přespříliš ho bolí
že ta sklenice je téměř bezedná

V zimě i v létě stejná barva tmy
rozlévá se nám v noci pod okny

Jen když je srdce neklidné jak moře bezedné
tak se tam tatáž tma rozlévá i ve dne

Proměna

Jako se hrubá stavba zvolna mění na dům
omítky obléknou se nahým cihlám

také se svléká stará kůže hadům
změna to není příliš rychlá

Trpělivost je namístě

a vzorek hadích šupin časem
objeví se v omítce

Na dřevěné bedně či prknech, která znamenají svět

Když jsi na tom místě prvně stál
pocítil jsi k němu zvláštní ostych
nejradši bys ihned klopytal dál po svých
a nikomu o tom nikdy neříkal

Nad tvou hlavou skloněnou se vítr smál
rytmus srdce zněl jak bubny z kůží oslích
pochybnosti jako plevel všude rostly
ty ses tehdy téměř doopravdy bál

Dneska na tom samém místě cítíš se jak král
dávno nejsi nikomu tu pro smích
již jsi respektován ve svých šatech prostých
není žádný důvod abys utíkal

Bytost

Jestliže přežiješ to předávkování
přívalem slov

tak na znamení zvedni pravou končetinu

Na kole Bůh a vlčák
v hlavě *takřkaanděl*

Bytost s dobrým srdcem

Upřímným

jak ostrá sekyra zamrzlá v čistém ledu

Hana Šustková

Na cípu země

Dva stromy místo brány zaskřehotaly hrůzou. Staré prostěradlo místo průčelí dostalo ránu do týla od promoklého vichru a skapávající vlhkost v rozích destiluje tmu. Přidala koním seno, sama ve vytahaném svetru a děravých gumákách, podojila kozu a hrnek postavila na kurník.

„Dobrou chuť, Markí a Miki!“ otočila se ještě s posledním úsměvem do chlěva, načež bělohřívý Markýz švihl oháňkou.

A ona se šla zavřít do samoty, co na ni za dveřmi valila oči. Přesto se nezastavila.

Dva stromy místo brány chytaly poslední doteky zteplalého vánku, staré prostěradlo v průčelí vyschlo a dům opaloval oprýskané rámy oken na slunci. Hodila koním seno, levou gumáku propíchla vidlemi, podojila kozu a s hrnkem mléka v ruce vzkázala zvířatům dobrou chuť. Pak se šla navečeřet osamělostí.

Stromy i prostěradlo umíraly, nebe se topilo pohledem do kaluží, hlína hnědla jako za starých časů. Zlomila vidle u koní, rozlila mléko a šla se zavřít do blázince. Večer mlčel svým hlasitým nářkem.

„Štěpáne..!“

Rozběhl se jí v ústrety, až ho stébla trav švihala do holení.

„Lucie! Lucie, konečně jsem doma!“

„Štěpáne, tolik jsi mi chyběl!“

Slzy jí stékaly po tvářích, byla neschopna jediného pohybu. Utíkal skrze zelenavou louku jenom za ní, jenom za ní po tolika týdnech odloučení...

„Snad už mám přichystanej oběd, ne?!“ vyštěkl vzápětí, stoje ve dveřích.

Otočila se za jeho hlasem. Na vteřinu, aby uhnula pohledem před jeho blesky.

„Já jsem musela ještě...–“

„Proč už není na stole, vždyť jsi věděla, že přijdu!“

„Štěpáne...“

„Teprve to vohřejváš...! No to snad–*není–možný!*“ praštil dlaní do stolu, až nadskočila váza s lučnými květinami.

Jeho pohled se zaryl do ženiny tváře s takovou silou, že by se nejraději někam propadla. Manžel se ještě jednou zhluboka nadechl a vydechl, zatímco ona se neschopna jediného slova otočila k plotně. Pustil si televizi vedle v pokoji, odkud si přinesl ovladač, a stál ve dveřích s pohledem shovívavého smíření.

„Doufám, že je to aspoň svíčková...“ prohodil po chvíli.

Zamíchala vařečkou nervózně v hrnci a lehce přešlápla. Hodiny tikaly nahoře na zdi jako střelba z kulometu, když popravují vteřiny, a svět se začal hroutit hluboko sám do sebe. Prosebným pohledem přejela podkovu nade dveřmi, v nichž se skvěla široká záda, a koušla se do rtu:

„... guláš. Vždyť jsi ho měl tak...“

„Řekl jsem, že chci svíčkovou!“

„... rád?“

Pomalou, potichu, po špičkách kolem nedělního spáče. Byla přece ráda, že je chvíli klid. Zrovna usnul na kanapi, když venku všechno hýřilo tisícem barev a slunce svítilo jako bláz-

nivé. Co sám včera říkal, že budou dneska společně na seně? Ve stáji stojí jeho dva koně a on si tu v klidu spí, i když ví, že se to musí jít obrátit!

Vyběhla na louku jako srnka a cestou počítala kopretiny. Kolik let už jsou spolu? Pět. Pět let, kdy snila, že se vrátí z práce, unavený, ale šťastný, že je doma. Ona, že ji políbí na tvář a řekne:

„Ta večere byla skvělá, miláčku.“

Jenom to by přece stačilo, aby pro něj vařila s láskou. Místo toho teď stojí po kotníky v pichlavém seně a pohyb za pohybem se víc a víc přibližuje k obzoru a doufá, že jednou jí to určitě řekne.

„Ahoj Lucko!“

„Ahoj, co ty tady?“ usmála se a taky zamávala nahoru na cestu. Rozhrábla další hromadu těžké trávy, ale po očku sledovala sousedku, jak staví kočárek ve stínu lípy a sedá si do jemnějšího zeleného závoje.

„Ále,“ mávla rukou čerstvá matka, pohled jí však zabloudil po celé délce pozemku.

Lucka se napřímila jako kdysi dávno, když chodívala s kamarádkami na diskotéku.

„Jdeme se s Michalkem provětrat, víš?“

„Já jsem se taky šla provětrat,“ prohodila žena jako mezi řečí.

Hrábě jí těžkly v rukou.

„Cože sama? Kde máš muže?“ utrhla si sousedka modrý zvonek, pohrávala si s ním v dlani a mrkla na Lucii.

„Doma,“ odvětila popravdě.

Doma. Doma. Jsem tam doma?

„Doma?“ podívala se. „No to je teda dobrý – a ty tady za něj sušíš? Je to taky lenoch! Eště sem ho neviděla, že by ti pomáhal.“

„Ale to zase...“

Matka opřená o kmen ale hned pokračovala: „Takovýho k pohledání. Já nevím, proč mu to trpíš? Neříkala jsi, že bys chtěla děti? A snad sis ho nebrala proto, abys tady za něj makala, když to jsou *jeho* zvířata...!“

„Víš, když to je složitý.“ sklopila oči, avšak Kateřina byla vždycky rázná:

„Jakýpak složitý. Měla by sis najít někoho jinýho. S tímhle ti štěstí nepokvete, snad jsi četla dost těch příběhů o ženskejch s vypečenejma manžilkama!“

Pohoupala Michálka v kočárku a vstala.

„To kdybys viděla, jak se k nám chová Honza, pochopila bys, co to máš doma za zvíře. Nic nepochválí, s ničím nepomůže,“ zkontrolovala chlapečka a přitom dokončila myšlenku, „hotová věc – jdi ho prostě reklamovat!“

Lucie popošla o kousek blíž, přestože hrábě jí v dlaních tížily jako nevyslovitelný ortel. Cítila, jak jí rudnou tváře, jak se cítí zahanbená...

Katko, jak ty tomu můžes... rozumět...?

„My už budem muset, ale kdyby sis chtěla s někým popovídat, tak přijď na kafe, jo? Občas mám i čas, když kluk zrovna nevyvádí...“ usmála se svým obvyklým způsobem Kateřina a dala se do pomalé chůze.

Kočárek před ní se houpal do rytmu.

„Ráda bych, ale to asi nepůjde...“ ozvala se ještě žena z louky.

Novopečená maminka se zarazila.

„Štěpán mě asi nepustí...“ vypadly jí hrábě málem z ruky.

Sama by nejraději upadla a už by se nikdy nikomu nepodívala do očí, které právě pevně stiskla, aby si nevšimla Katčina překvapeného výrazu. Vteřinu mlčela.

„Tak to už je voprawdu špatný, Lucko,“ vyrazila ze sebe po minutě ticha a zmizela mezi stromy.

Nebe je modrý a koně se pasou. Kdosi mi slíbil, že svět nejsou slova. *Že lidi ho dělaj.* – Jak nebe je modrý...!

„Kde jsi byla?“

„Na louce.“

„A proč jsi přišla tak pozdě? Už mám docela hlad.“

„Tak si něco udělej.“

„Sám..?“

„Jo.“

Posadil se na gauči a vyjeveně na ni zíral. Spálená lýtka zářila rudou barvou a její ruce hořely čerstvě strženou kůží. Byl to půlhektar, kdybys to náhodou nevěděl..!

„A proč mi něco neuděláš ty? Ty jsi přece žena!“

Už už její ruce cukly v automatickém obranném gestu, tentokrát na ni ale nezaútočil. Seděl na svém místě a pozoroval ji s ústy otevřenými, tak tiše a nečekaně skromně, až se jí podlomily kolena. Přesto cítila, jak pomalu, ale jistě krouží hlavou.

„Jsi *skvělá* žena, Lucie,“ řekl, přičemž na ni hleděl svýma modrýma očima, v nichž nebylo ani stopy po včerejším násilí.

Nic. Tišiny jeho duše.

Jsi skvělá a já to přiznávám, pro dnes to přiznávám.

–Jindy zemřeme spolu, vždyť je to tak jednoduché.

„... – ano, miláčku, už jdu,“ zašeptala po chvíli s hlavou skloněnou a odploužila se do kuchyně.

Slyšela, jak kanape znovu vrzlo a svůj denní příděl vymývání mozků začala odříkávat televize.

Tak strašně ji bolely ruce a nohy! Tak moc! Ale proti tomu, jak jí jindy ubližoval, když na ni řval, hrubě nadával a osočoval ji, to nebylo vůbec nic. A přesto – tohle bylo vidět, zatímco když na ní páchal své násilnické výlevy, neměla na těle ani škrábanec. Kdo by ji uvěřil? A dnes byl přece tak milý, tak nenebezpečný...

Ano, miláčku, slyšela sama sebe.

Vždyť ho miluje. Nikdy ho nepřestala milovat.

Posadil se ke stolu, kam donesla polévku s domácími těstovinami, a čekal, až mu nabere jeho porci.

„Když jsem pár týdnů na kalamitě,“ říkával, „musím všechno dělat sám. Zato bys mě mohla obsluhovat, aspoň když jsem pár měsíců doma.“

Jenom jednou, jedinkrát se přistihla, jak se sama sebe ptá, zda-li je na té kalamitě sám.

Honem donesla na stůl pečeného králíka od babičky a z trouby narychlo vytahovala třeshňový koláč. Zase se nestihla najíst. Bude muset počkat do večera. (Proč ji nikdy nepožádal, aby jedla s ním?)

„Není to málo slaný..?“ zakuckal se u stolu, zatímco ona sama krájela koláč na talířek.

„Promiň, Štěpáne, neměla jsem čas..“

„Radši mi honem přines sůl, tohle mi řekneš pozděj.“

„Ano, miláč–“

Slánka spadla a rozsypala se. Pohlédla na hodiny nad linkou, kdy konečně zastřelí i tuhle nepovedenou vteřinu, ale ty se najednou zastavily.

Konečně dala i zvířatům, stačilo by dovspravit manželovo oblečení a mohla by jít spát. Potichu vešla do kuchyně a raději si ani nerozsvěcela, protože Štěpán už byl určitě v posteli.

Trochu nad tím přemýšlela, co jí dnes říkala Katka ze sousedství. Není přece nijak stará, že ne? A děti, ty by vážně chtěla, na rozdíl od Štěpána. Byla by ale hrozně nevděčná, ho jen tak opustit – tady na vesnici by o tom všichni mluvili – a jak by se cítila ona? Manžel vydělával; Lucie jenom občas s něčím vypomohla. Občas naleštila kočár, ve kterém vozil Štěpa děti na dětském dnu a podobně, občas pomohla se sušením sena...

„Lucie,“ ozvalo se z ložnice pevným hlasem.

Poznala, že je zase při náladě. Možná si byl zakouřit – a přitom jí před lety sliboval, že s tím přestane, když jí to tak vadí! Asi bude zase smrdět cigaretami, jež tak nenáviděla, ale na druhou stranu: *každý máme nějaké chyby*, řekla si. *Já například neumím plést, jak jsem vždycky chtěla.*

Potmě dorazila k manželské posteli, ale zůstala stát mimo dosah měsíčních paprsků. Muž seděl na lůžku s očima doširoka otevřenýma, jako kdyby spatřil něco nebývalého.

„Lucie,“ pokračoval stejným tónem, „pojď si už ke mně lehnout.“

„Ale já ti ještě nespravila tu košili a...“

„To uděláš potom.“

S utajeným vzdechem přikývla a udělala další dva kroky. Cítila, jak na ni sahají Štěpánovy pevné ruce, a hlava jí začala třeštit z cigaretového oparu. Zavřela oči. Štěpán už stejně nic dalšího neřekne.

Zase to začalo znova. Seno musela dosušit sama, ač jí v tom pomohli staří rodiče, a koně obstarat, okopat brambory a vyjednotit mrkev. Štěpán nesnášel mrhání penězi, tak si všechnu zeleninu i ovoce pěstovali sami.

„A děti by taky byly jen finanční přítěž,“ opakoval vždycky na tohle téma.

Vlastně má pravdu. Už je zase léto a za týden budou mít šesté výročí svatby. Nedávno rozbila zrcadlo. Zajeli jí její milovanou kočičku, co tajně schovávala ve sklepech a manžel zase neopravil okno na půdě, jímž tak strašně táhlo. Bylo tam bílé prostěradlo, do něhož se opíraly poslední sluneční paprsky, když dala zvířatům seno, podojila kozu a řekla:

„Dobrou chuť, Markí a Miki.“

Možná, že slyšela Štěpánův hlas, jak říká *„Ta večere byla skvělá, miláčku,“* ale to nemohl být on, ten by jí přeci řekl jen „Lucie“.

Marek Steininger

Křížek

„Na co máš ten bág!?“ zeptal jsem se Mártýho, který měl na zádech velký cinkající ruk-sak.

„Tam je to pivo!“ řekl s údivem a zašklebil se, že je to přece jasná věc. Pak se ještě ušklíbl na Toma a mířil tmou směrem k silnici.

Mártý byl vysoký dlouhán s ostrými rysy a stále přídrzým výrazem ve tváři, jako by mu vše, co jste mu kdy řekli, připadalo směšné. Jeho hlas zdánlivě nikdy neladil, s tím co zrovna říkal. Ale když s vámi mluvil, díval se vám přímo do očí a používal slova, kterými na sebe dokázal vždy přilákat pozornost, ať už mluvil o čemkoliv.

Zastavil u silnice a ruce si nasoukal do kapes.

„Za rozvodnou je takovej plácek, z kterýho je dobře vidět na město, tak můžem jít třeba tam, jestli chcete.“

Tom s Luckou se společně táhli vzadu. Prošli jsme kolem rozvodny a dál po staré cestě, která vedla k nájezdové rampě bývalého skladu. Strupatá asfaltka byla na některých místech posetá zrezlými matičkami a nějakými kovovými sponami. A když jsme popošli ještě o kus dál, tak za bránou z děravého pletiva se rozprostírala plocha porostlá trávou a seschlými šipkovými keři. Na jejím konci bylo konečně poznat, že jsou pod námi koleje. Listopadový mrazík nás štípal a z pus nám šli sloupce páry. Posedali jsme vedle sebe na zábradlí, o které jsme se ještě před chvílí opírali, a koukali se na noční město. Vypadali jsme jak vrabci na elektrickém drátě.

„No!?! Tak to vybal!“ popohnal Tom Mártýho.

„Počkej! Počkej! Nejdřív bratránek! Ten je neska *hostující!*“ řekl slavnostně Mártý a kouk-nul přitom na mě.

Každý jsme si vytáhli svoje pivo a Tom hodil prázdný ruksak za sebe na zem. Pak vytáhl z kapsy kapesní nožík, na kterém byl otvírák, a poslal mi ho. Potom už bylo jen slyšet, jak každému zasyčela láhev, a cinknutí zátky, která se svezla po zdi do tmavé hluboké propasti.

„Je to tady teď samej sprejer. Koukejte!“ usmál se rebelsky Mártý a ukázal mezi odstavené vlaky, kde byl vidět záblesk tlumeného světla.

„Ty jo! To je *romantika!* No, ne?“ uchechtnul se Tom na Lucku a loktem do ní laškovně strčil.

„Hm,“ usmála se rozpačitě Lucka, která se třásla zimou. Tom to zaznamenal, posunul se blíž k ní a objal ji kolem ramen. Pak bylo slyšet příjízďující vlaky a hlasité houkání. Jejich jakýsi rychlý dusot. Jako by klusala kopyta. Ze tmy se vynořila záře a byly slyšet hlasy lidí, kteří lezli z toho zvířecího stroje. Někteří měli při sobě různé kufříky, jiní zase velké batohy a všichni společně mířili do obrysů nádražní haly naproti kolejím.

Před námi byla Praha. Z té dálky tak nedotknutelná a čistá. Tisíce pouličních lamp. Světelné reklamy a reflektory automobilů, které se rychle pohybovaly v přesných řadách, a tím kreslily v té černotě souvislé proužky.

„Hele? Chceš něco vidět?“ nadhodil Mártý směrem ke mně a očkem juknul na Toma, který se zatvářil nejistě.

„Hm. A co jako?“ otočil jsem se na něho.

„Támhle vzadu, za tím sloupem, sou schody dolů ke kolejím,“ řekl a zvednul se ze zábradlí.

Šel vpředu a já rovnou za ním. Tom se okamžitě hnál taky dopředu. Jen Lucka vypadala zmateně a po chvíli se zastavila na místě.

„Tomáši, já nikam nejdu!“ řekla našťavaně a ruce si složila na prsa.

„Co se stalo? Máš strach?“ zeptal se jí Tom překvapeně.

„Už pojď!“

„Tome dělej! Dokaď tam není ten dědek!“ popoháněl ho Mártý.

„Já prostě nikam nejdu. Děte si sami. Počkám tady!“ vzdychla si Lucka.

„Ježíš, Tome! Pohni!“

„Dobře, ale fakt tady počkej, jo? My se hned vrátíme,“ uklidňoval se Tom. Pak se na ni ještě několikrát nedůvěřivě podíval a ona jen kývla.

Ššli jsme mlčky po uzounkých cihlových schodech mezi keři až dolů ke kolejím. Nádraží odtamtud bylo vidět jen jako malé světlo. Mártý mi svěřil svůj batoh a řekl, ať ho za žádnou cenu nedávám z ruky.

Přeskakoval jsem koleje, mezi kterými byly vysoké žlutě a černě pruhované sloupy. Některé z nich na sobě měly nějaká čísla na bílých štítcích. Šel jsem celou dobu za Mártým, z jehož jistoty bylo jasné, že tu opravdu není poprvé.

V místě, kde končily koleje, stály ladem nějaké vyřazené vagóny s kovovými schůdky vedoucími na jejich oblé střechy. Všude rostla už vysoká tráva, jako by do sebe chtěla vše pohltit.

„Je to jednoduchý. Vidíš támhle ty odstavené vagóny?“ přikývl jsem.

„Prostě vylezeš nahoru a uděláš na jednom z nich uprostředka bílej křížek asi tak šestnáct centáků širokej. Sprej je v báglu,“ řekl, oči se mu rozzářily a ještě dodal.

„Na boku je vždycky žebřík a pak už se vyšpláš. My s Tomem si berem támhle ty dva,“ ukázal bradou na stranu a z batohu, který mi sundal ze zad, vytáhl dva spreje a jeden dal Tomovi.

„Ale musíš dávat bacha. Hlídá tady takovej dědek. Už nás tady párkrát načapal. Nikdy nechyt, ale... Víš jak? Batoh bude tady v trávě. Kdyby něco, tak zdrhej. OK?“

„Jo, jasně,“ přikývl jsem šeptem a srdce se mi rozbušilo vzrušením. Zhluboka jsem se nadechl a vyhlížel si svůj kousek. Mártý s Tomem mi mezi tím zmizeli z dohledu a já stál sám uprostřed noci. Všude kolem byl cítit zápach rzi a oleje, nebo něčeho takového. Všechny vagóny kolem byly v žalostném stavu. Ty, které byly ještě dřevěné s kovovými částmi, rezivěly a jejich „maso“ leželo pod nimi v trávě. Napadlo mě, že vypadají jako malomocní.

K jednomu z nich jsem tedy přistoupil. Bílý sprej jsem si strčil do kapsy u bundy a potichounku, abych nerozezněl žebřík, jsem se začal sápat vzhůru ze zadní strany vagónu jako v nějakém americkém westernu. Když žebřík končil, zapřel jsem se nohou o konstrukci zrezivělých dveří.

Najednou za mnou probliklo světlo a uslyšel jsem nějaký hlasitý nepřijemný šramot. Noha mi sklouzla a já nechtěně kopnul do vagónu, což vyvolalo tlumený kovový zvuk. Na chvíli jsem se držel pouze rukama a nohy mi volně visely dolů. Zapřel jsem se tedy znovu a pak jsem se vyklonil, abych se podíval, co se stalo.

Všechno vypadalo stále velmi klidně. Viděl jsem jen přijíždějící vlak, z něhož jsem teď zaslechl nějaké povykování a skřípění brzd.

Pokračoval jsem tedy dál, jako by se nic nestalo, a cítil jsem se paradoxně mnohem klidnější než předtím. Teď už se zdálo, že se nic vážně nemůže stát.

Už jsem byl skoro nahore. Jen jsem se přehoupnul a s nohama rozkročenýma, abych nespadol dolů, jsem na chvíli zaklonil hlavu k tmavému nebi.

Z kapsy jsem vytáhl sprej, protřepal a udělal bílý křížek, jímž Mártý označuje pro zábavu vlaky. Ještě jednou jsem se kouknul nad sebe, nadechl se a lezl pomalu dolů, abych to měl za sebou.

Zničehonic jsem uslyšel štěkot psa a dospělý hlas.

„Co tady chcete?!“

Rychle jsem skočil na zem. Před sebou jsem zahlédl siluety Toma a Mártýho, jak utíkají pryč. Stál jsem tam a křičel na ně, co se děje, ani jeden z nich se však neohlédl. Jen vyděšené hlasy se hnaly do tmy.

„Vem ten *bágl!*“

„Co?“

„Ten *bágl!*“ řval na mě Mártý a sám zatím utíkal pryč. Hbitě jsem po něm sáhnul a rozeběhl se. Ti dva se mi už ztratili z dohledu a přede mnou byla jen tma, ve které jsem viděl matné obrysy keřů a plotu, mojí záchrany.

„Mártý, Sakra! Co je? Mártý! Kde ste?“ volal jsem znovu.

„Mám tě, ty *hajzliku!*“ uslyšel jsem, když jsem se snažil přelézt pletivo. Za mnou se vynořil muž s rotvajlerem.

„Co máš v tom *báglu!*? Spreje, že jo?!“ zeptal se a změřil si mě pohledem.

„No, *delej, dej!*“ zařval najednou.

„Nic tam není!“

„Mám se jít snad podívat *sám!*“ a přistoupil blíž. Po boku s ním i rotvajler, kterému z huby tekly sliny.

„Nic tam není!“ odsekl jsem a rukama si bránil batoh pod bradou.

„Mám?!“ řekl výhružně znovu. „Nebo tam snad máš nějaký fety? Co? Vysyp to na zem! *Okamžitě!* A ten prázdný *bágl* potom hod *sem!*“ a ukázal baterkou před sebe.

Nebyl to žádný sotva chodící děda, jak mi ho předtím Mártý se smíchem líčil. Byl to mohutný muž ve středních letech, na sobě modrou uniformu, přísné unavené oči, špičatý nos a ve tváři nasupený výraz.

Zíral na mě tím svým uhrančivým pohledem a já měl chuť mu říct „Co čumíš?“, ale toho sem se neodvážil. Jen jsem stál, opíral se zády o pletivo a mlčel. Snad abych už více neprozrazoval svůj hlas. Ale očima jsem kmítal mezi ním a psem, kterému z huby stále kapaly sliny.

„Tak tys mě neslyšel?“

„Zavoláte teď policajty?“ zeptal jsem se. Ale muž na otázku neodpověděl.

„Ten batoh!“ řekl znovu, teď už tiše, a o to s větším napětím, přičemž se šel blíž ke mně.

„Tati!“ ozvalo se ze tmy. Muž se otočil.

„Lucie! Co tu děláš?“ a baterkou posvítíl na Luciinu jemnou tvářičku za sebou...

Jaromír Komorouš

Do větru

V těch kopcích se někdy nedalo bydlet. A jindy by jeden nevytáhl zase paty. A pak si vyber. Někdo to nevyřeší za celý život a po jiných se to ani nechce. Má to tak být?

Ale pojďme tam, když už je o tom řeč. Na Šumavě na Můstku stávala chata. K chatě přilepená byla i taková rozhlednička, ale nějaký čas už se z ní nikdo nerozhlížel. Možná, že tam někdy i někdo jezdil. Občas tam bylo v zimě tolik stop, že by to jen pocestní nezvládli. Nejen od lyží. Občas se kouřilo i z komína. Někdo tam jezdit musel. Nebudeme to zjišťovat. A proč taky. Na Medice na druhé straně pod Pancířem byly taky stopy, dříví tam někdo sekal kolikrát úplně živě, přímo venku a každému to bylo jedno.

Jim nakonec taky.

Šlo o to, že na Můstku bývala normální hospoda a na tu byli hnedle zvyklí. Teď tam byl jakýsi chatař. Nebo správce, chcete-li. Starý chlap. Jim to tak přišlo. I když mu mohlo být padesát, čert ví. Úhel pohledu.

Když byli nahore, tedy na horách, podobaly se dny jeden druhému. Po ránu šichta na kolečku a po obědě znovu. S kolečkem běháči přišli, když nebyly všude natažené stopy rolbou a šetřily se síly s utahováním té stopy. Najelo se kolo tak jeden, dva kilometry, trenér si někam dovnitř stoupl a měl je na očích téměř pořád. Vydrželo jim to dodnes. Prostě, když se od nich čekalo, aby makali, tak na kolečku. Byli na dosah. Až pak razili někam do světa, protože zahnat je do chalupy bylo, vzhledem k odpolední, ještě brzy.

Po jižním úbočí Pancíře vedla šikovná stopa a oni tam jezdili docela rádi a cesta vyústila na místě zvaném Šmauzy. Dřív tam bývala jakási osada, dnes je to hezká horská louka. Je lemována jehličnatým lesem, na východ se trochu zvedá, teče tudy pěkný potok a sem tam roste samostatný bojovník smrk, který si to rozdává s větrem. Nechtěl bych být v jeho kůře. V létě sem nikdo nepříjde a motýlci ztrácejí plachost tak strašně, že si vám sednou při opalování i na břicho. K té louce vedla jiná cesta, z druhé strany, z Javorné. Po spojení těch dvou větví pokračovala nahoru pod Pancíř, k Tomandlovu křížku. Ten křížek si ještě tady zahraje, ale za chvíli. Nepředbíhejme. Když přijedete na Šmauzy od západu, můžete po značce vlevo vzhůru a nebo za nose, kde sice žádné značky nejsou, ale je to tam hezcí. A když to tam znáte, tak se dostanete zezadu k Můstku, vlastně jako od Prenetu.

Dofrčeli na Můstek a že si dají uvnitř čaj. Tak jo. Jenže tam už dohrála hospoda a přišel jim v ústrety ten správce a nikdo jiný nebyl. Trochu zaskočení přednesli své přání a chatař měl tak dlouhou chvíli, nebo se mu jich zželelo, nebo si řekl, že tři čaje zmákne, neřešme to. Dal hrnečky na stůl a přisedl. Když sedne ke stolu chlap s třemi kluky, vsadte se, že si budou povídat. Co by asi dělali jiného. Budou klidně i filosofovat. Ten první z dlouhé chvíle a kluci proto, že se s nima někdo baví. Správce byl rád, že může promluvit a oni, že je někdo bere. Normální chlap je docela upovídaný tvor, to jste nevěděli? A tak vyšlo najevo, že jemu se ani nikam nechce a jen jednou za týden spadne dolů do Hojsovy Stráže a naplní kletr a pak s tím zase hupky nahoru, autem by se stejně nahoru nedostal a host si vozí proviant s sebou, jinak to tady v tom koutě nejde a oni mu na oplátku řekli, že když už jsou na Šumavě, tak okolo proběhnou každou chvíli, protože na hřebeni k Pancíři je pěkná stopa, nikdo tu moc nezaclání a většinou je tu lepší počasí než níž, protože teplotní inverze tu řádí třičtvrtě zimy a oni přírodě rozhodně poroučet nehodlají, od toho tu jsou jiní. Asi se tomu společně uchichtli, ale výsledkem bylo, že oni mu sem občas hodí lahvičky, on jim to zaplatí a na oplátku udělá

čaj. Ne že by si nedali to pivo s ním, ale zkuste s pivem v břiše upalovat na běžkách. No, když měli dopito, tak díky novému kontraktu se ani nenamáhali mluvit o placení a nakopli to přes Pancíř domů, protože chalupa, to bylo teplo a horká voda a večere a podsunuté masíčko na talíř a pokyny trenéra na druhý den. Na chalupě šlo i spát a večer, když byla tma, šlo třeba koukat na světla na Javoru a když chcete zůstat doma, tak třeba na rolby na špičáckých sjezdovkách, ti broučci jezdí večer všude. Dívali se na ně, jak šplhají po kopci a v očích jim na chvíli zasvítilo snad škodolibé očekávání, že to některá nezvládne, postaví se na zadní a z kopce se skutálí, ale ty stroje byly pro tento pohyb asi zkonstruované a senzace se nekonala. Rozdat karty byla proti tomu už dětská slavnost, vysoce pozitivní a morální činnost. I lidská. A propos. Co si budem povídat, na té chalupě byly i holky a kluci by museli být hozeni dost jinam, kdyby je nezajímaly. Ale dejme to stranou. Prostě nevybočovali.

Druhý den v poledne pod kopcem v krámu nakoupili pivo, vystoupali s ním ke svému kolečku, potrénovali, po tréninku sdělili trenérovi potřebné informace, vylosovali prvního nosiče vody a natočili vrtuli. Směr Mústek. Jejich stájový šéf s tím neměl moc problémů, protože oni za každý takový výlet přihodili do svých přehledů nejméně dvacet kilometrů a zrovna tihle to tu znali jak švec boty a měl u nich jistotu, že ve vzorném háku opravdu poběží. A nebyli zas až tak mladí, aby je po kopcích musel vodit za ručičku. Z toho fakt už vyrostli. Za půl hodiny už s halasem brali za kliku na Mústku a se svým odrostlým kámošem moudře pohovořili. Když došlo na čaj, revanšovali se obsahem batohu. Koukali na rozžářeného chataře, jak s láskou vyndává z kletru lahvové a staví své vojáky do řady pod okno.

A to okno, respektive pohled z něj, byla ta věc, která jim svésila koutky úst. Ženili se tam teď čerti. A to byli vevnitř chvíli. Z oblohy se valily spousty sněhu a foukal takový víchr, že vločky viděli vodorovně. Foukalo od jihozápadu, tak půjdou na zpáteční cestě pěkně proti tomu a na kolečku je rozhodně po obědě nikdo nemohl vidět s brýlemi. Ty byly v almaře. S tím se dneska prostě nepočítalo. Takové zhoršení počasí nikdo nečekal. Zčistajasna. Vždyť i Němci, na jejichž předpověď tu dost dali, nic neřikali. Oblačno s větrem, ale viditelnost dobrá a o srážkách ani slovo. Ale co, rozhodně to nebude první, ale raději už vypadnou. Vyšli před barák a zjistili, že venku je to, bohužel, daleko horší a tak zase zacouvali zpět. Šumava šuměla ze všech sil a stromy se ohýbaly tak, že by bylo normální, kdyby začaly padat. Co není, může být. Hele, oni počkají. Třeba se to uklidní.

Ale v žádném případě. A odpoledne běželo k podvečeru. Tak dali sbohem svému hostiteli, skočili do lyží a vítr nevítr se vydali domů. Po nějaké vyjeté stopě ani památka, seřadili se za sebe v minimálních odstupech a valili po hřebenu. Po tak krátkých intervalech ještě nestřídali, ale když ten první v novém sněhu toho měl brzy dost... Z Mústku až na Tomandl to bylo našťástí víc dolů a tu hřebenovku znali nazpaměť a tak se čerti mohli uhonit, oni ji uměli třeba po tmě. A u křížku byli za čtvrt hodiny a že se vydýchnou. Do vydýchávání ale mleli jazykem a jaksi nebylo poznat, že okolo zuří bouře, to až jeden z nich zdvihl varovně prst.

„Počkejte, držte huby,“ poprosil Jirka. Prstem ukázal někam do lesa. Povytáhli čepice a obnažili uši. „Slyšíte?“ šeptal náhle Jiří a oni kývli a všem už bylo jasné, že tu asi nebudou úplně sami. Tak jo. Čepice na původní místo, hůlky do rukou a davaj pro chlapa, protože ten hlas byl jasný. Našli ho hned, seděl pod nějakým stromem vedle cesty od Šmauz a když mu řekli, že za padesát metrů je rozcestník, tvářil se, že tomu stejně nerozumí a drkotaly mu zuby a vůbec se celý klepal. Za doprovodu nějakých zvuků, říkájme tomu jejich řevu povyk, dostali chlapa na nohy, vrazili mu do úst nějakou pastilku, dva dopředu a jeden to jistil vzadu, žádná prodlevy, rozumíš, chlape a vydali se s ním na cestu.

Původně jistě měli v úmyslu ošidit vrchol Pancíře po Slunečné, ale situace se trochu zamotala a tak změnili, aniž by se na tom domlouvali, směr a s chlapem zamířili nahoru do pancířské chaty. Byla nejbliž.

Nadachmali ho za stůl v hospodě, protože mu opravdu nic nebylo, jenom ziminka a pán roztál. A začal i mluvit. Nebylo to k smíchu, nejen proto, že pán byl Němec. Dozvěděli se, že někde dole u Tomandlova křížku jsou ještě dva.

A tak znovu se zabalit a ven, sjeli tu velkou paseku pod Pancířem a ve svých stopách, které už zase skoro nebyly, makali zpět ke křížku a tam na tři, všichni najednou, volali, ale bez odezvy. Nebylo to nic pěkného. Utíkalo už denní světlo a přidělavat práci Horské se jim nechtělo. Ale co s tím? Už by se rozprskli do stran hledat, ale pak si řekli, že alespoň oni zůstanou pohromadě. Vydali se po značce jako na Šmauzy. Tuším, že je tam žlutá a řvali na lesy, ale, když on jim vítr moc nepřál a rval jim výkřiky od úst. V lese to ještě šlo, ale, když sem přijížděli, tak to bylo docela maso. Sotva se udrželi na nohou a o vítr se člověk mohl opřít. Na závětrné straně stromů se tvořily ostruhy zmrzlého sněhu. Na zemi ho přibývalo teď tolik, že bylo vhodné mluvit o sněhových duchnách. Ale ti dva chlapi nikde. Vrátili se a zkoušeli jiné směry. K ničemu. Starostlivě koukali na hodinky. Už dávno chtěli být zalezlí.

Tu slavnou větu Johna Lennona známe všichni. Svět se posral.

Pořád je to táhlo dolů po značce na Šmauzy, protože si říkali, že ti chlapi nemohou být taková paka, aby zabloudili na hřebenu, kde ke všemu byla jakáz takáz frekvence lidí a cesta byla, vzhledem k terénu, logická.

Nehledej logiku v jednání jinak mluvících lidí. Jsou to kořeny a právě mateřština, co ovlivňuje naše jednání. Jo, svedte všechno na maminku. Ta to unese. Vlastní úhel pohledu je zavádějící.

A jemu bleskla hlavou ta hláška o logice. Logika cesty v terénu, no jistě, řekl o tom svým druhům a už ujížděli dál dolů po silně nečitelné cestě na Šmauzy. Od křížku je to zpočátku velmi mírné z kopečku, skoro rovina, pak se to zlomí a v bubnech padá ostře dolů, pořád v lese a jemu šlo o ten první buben shora, pamatoval si, že jednou tam v obráceném gardu, tedy do kopce, taky šlapal stopu a pod tím bubnem zaváhal jak dál. Tehdy se podřídil barevnému značení cesty, ale bylo to na facku. Pod tím bubnem totiž jde od značek doprava jakýsi průsek v lese a ke všemu vede přímo vzhůru. Nikdo by se nedivil, kdyby tudy vedla i cesta. Už ani nečekal na své druhy a začal tím průsekem vystupovat vzhůru, oni pochopitelně za ním, a tak po padesáti metrech je skupina mladých smrků a pod větvemi je našel.

„Mám! Mám!“

„To je jako z Ježka v kleci,“ musel zařvat Jirka, aby byl vůbec slyšet. „Foglar hadr.“

„Co říkáš?“ řval i jeho bratřík Zdeněk, protože už byl příliš dlouho zticha a ti sakramentští chlapi se, zaplaťpánbů, hýbali a křeče posledních minut mohly jít k ledu. Oni, ti němečtí chlapi, si před tím nečasem zalezli pod větve a z nedostatku jiné činnosti si vyhloubili docela hezké ležení a mohlo tam být dobře, kdyby nebyl ten víchř, jejich kámoš nahoře v hospodě a nestmívalo se. Vytáhli je ven. Nadávali jim. Česky, to je bytelnější. Přitom se usmívali, ale chlapi byli vyděšení a mleli pořád pantem o Horstovi a na prstech ukazovali, že byli tři a tak jim řekli, že jim to klidně mohou povědět, do tří snad počítat umějí a pak jim řekli, klídek, páni, Horst je na gáblu nahoře a oni se usmívali teď na ně a celé to bylo nesmírně přátelské, že to nemohl strávit. „Nechte toho, dopříc.“

Ale Zdendovi se to asi líbilo. Třel jednomu zrovna tváře a se sladkým úsměvem mu říkal: „Vidíš, blbečku, málem jsi tu zůstal. Když umíte hovno, tak sedte doma,“ a německý

návštěvník, šťastný z lidského kontaktu, se taky smál a horlivě kýval hlavou, jako že Zdeněk má určitě pravdu, jo, komedie.

„Nech už toho, brácho,“ řekl mu brácha Jirka a on nechal chlapy about do lyží a vydal se první na cestu z lesa ven, protože tma tu bude za chvíli a jak rychle s tou dvojkou půjdou, netušil.

„Ještě, že máte ty goratexy,“ řekl Zdenda. Snad chtěl jen pro sebe, ale slyšet to bylo. I přes ten vítr. Asi to tak potichu ani nešlo, huby měli zmrzlé všichni.

Byl to skvělý katalyzátor. Vzájemný ostych opadal jak jehličí na podzim z modřínu.

„Ja, ja, goratex,“ odpovídal němec a v hrané extázi přivíral slastně oči.

„Abys z toho neměl mokro, bejku.“

„Brácho, nech toho,“ domlouval Jirí mladšímu Zdeňkovi.

„Jdeme, jdeme,“ ukončil raději debatu.

A tak byli za půl hodky nahoře i s nima a že byla už tma, svědčí mimo jiné i to, že jim to trvalo dvakrát déle než s Horstem.

Byli ale v teple a suchu a celí.

Naši borci v první řadě uzurpovali telefon a do své chaty volali konejšivé věty. Dovedli si představit všeobecný strach, který tam asi byl. Dovedli si představit svého trenéra v palbě kritiky, sedícího s hlavou v dlaních a přáli si možná vidět i slzičku na konkrétní dívčí líci. A že budou mít po žízalkách? To je docela možné.

Dostali trenéra k telefonu. „Jak se chcete dostat domů?“ zeptal se.

Nojo. Koukali po sobě.

Sluchátko jim vytrhl šéf chaty. Nemohl slyšet nic, snad něco vyčetl z jejich zaskočených ksichtů. Snad už měl o věci dávno jasno, je to jedno. „Černík. O co jde?“ Chvíli bylo ticho. Prohlížel si je. A pak řekl do telefonu: „Tady budou. Kam by šli? Jo, jo. Když bude zítra slušně, pustím je v půl desátý. Hlad? My jsme hospoda. Čau.“ A bylo.

„Červe, ty jsi jednička, fakt,“ řekl.

Jó, to byli časy, když se lidi, co byli na horách furt, trochu znali.

A tak šli ke svým německým kámošům, dali normálně každý dvě večere a nějaké to pivo a protože měli na sobě pořád ty zapocené hadry, vzali si klíče od pokoje a šli bydlet.

Nemá cenu si říkat, že okna drnčela větrem. Venku pěkně nebylo.

Ale, co s tím?

Myslet na něco, bez ambic to změnit, je silně neproduktivní.

Raději to zaspat!

Ráno se Šumava tvářila jako by nic. Oni nakonec taky.

„Máš průšvih, Červe,“ řekli šéfovi chaty. „Máš průšvih, protože my bez snídaně nesmíme z baráku. A už jsme si je jednou zaplatili.“

„Ale ne u mě.“

„A kdo nás včera přemluvil, abychom nikam nechodili? Kdo se bušil do hrudníčku, že se o nás postará? Za tři čtvrtě hodky tamhle trénujem, ale domů to nestačíme.“

„Jste normální vyděrači,“ řekl Červ a šel míchat vajíčka.

„A nezapomeň na nějaké masíčko. Přece nechceš, abychom padali hlady. Přece nechceš, abys měl ostudu.“

Červ před ně postavil ošatku s pečivem a odešel pro vajíčka. Chvilí se zdržel. Na chatě pár lidí bylo, exkluzivitu jim nesliboval. Jen se vrátil, slušně se ho zeptali, zda-li by jedl vajíčka bez pečiva. Zakroutil odmítavě hlavou. „Tak nám nějaké přines, děkujeme. A hod sem, prosím tě, to masíčko. Jsme zvyklí, že to máme všechno najednou. Promiň.“

Až se lekl, ten chatař. Pak ale mávl rukou. Pečivo mě ještě nepoloží, řekl si. A to uzené? Šel jim raději namazat lyže. Museli se rozloučit. Neboj, Červe, my zas přijdem. Radši ne. Díval se za nima, jak mizí pod kopcem. Sníh byl vyfoukán do tvarových fantazií světových kadeřníků a kdo to tak neviděl, na hory nepatřil. Stáli na cestě a hůlkama si ukazovali nejrozličnější sněhovou parádu stromů. Jemu stačil pohled od domu. Vypadalo to, že ten den se povede. Když už tak začal? Šel zavolat, že zvedli kotvy. Podíval se na nebe. Dneska snad bouře nebude. Radši ne, probůh. Jo, Šumavka. Raději nemluvit.

Miroslav Sulan

Tíha

„V sobotu došlo k brutálnímu činu na samotě poblíž městečka R. Osmnáctiletý mladík tam smrtelně zranil pětadvacetiletého Josefa K. Případ se vyšetřuje.“

(Zpráva z novin)

Příběhy se nedějou, do příběhů jsme vtahováni. Někdy si ani neuvědomíme, že už jsme jejich aktéry, že v nich účinkujeme ve větší nebo menší roli. Čas se nevrací, poznání přichází pozdě. Jako s Bohoušem.

Ta vražda se stala před mnoha lety. Nebyl jsem přímým svědkem té události. Poznamenala ale životy mnohých, i můj, a definitivně jeden lidský život ukončila. Brzy upadla v zapomnutí, překryly ji jiné události, možná tragičtější. Celý případ je dávno uzavřen. Mladý vrah je ve vězení a vyjde z něho jako muž, který ztratil mládí.

Bohouše jsem učil a své první štaci. Dostal jsem chlapeckou šestku, posbíranou z malých městských gaunerů. Stupnice jejich uličnictví počínala čuráním do kalamářů a končila bitkami, v nichž se sporadicky uplatňovaly i nože. Připadal bych si ve třídě jako krotitel, nebýt postoje, kterým mě v druhém pololetí školního roku podpořil právě Bohouš.

Byl místo mě „otcem“ třídy. Staršími kolegy mi byl představen jako primitivní, ale neškodný tupec. Právě končil školní docházku, tříkrát předtím propadl. Mezi kluky měl přirozenou autoritu, vytvořenou zčásti silou svalů, zčásti dobráckou spravedlností, s níž za mne řešil klukovské rvačky. Byl nemluva, samotář, huhňal tak, že mu téměř nebylo rozumět. Dnes mám před očima typický obrázek, který se mi naskytl při jedné z nečekaných návštěv ve třídě. Řev, který se nesl už ztichlou školní chodbou, vycházel právě z mé šestky.

Bohuš stál na stupínku, v rozpažených rukách držel dva malé rváče, aby na sebe nedosáhli. Kdy mě spatřil, pomalu je pustil, trochu popostrčil a s omluvným úsměvem se odkolébal do lavice.

K vyučování byl naprosto netečný. Poznal jsem brzy, že se pedagogové této školy už dávno smířili s jeho lhostejností ke všemu, co se jen vzdáleně týkalo učení a školních povinností. Žil jen s matkou a v jejich malém hospodářství se asi musel pořádně otáčet. Mozoly na rukou o tom přesvědčivě vypovídaly. Nevím, proč právě ke mně na čas přilnul, choval jsem se k němu jako ostatní učitelé. Snad jej přitáhlo mých jednadvacet let, na začátku školního roku se mi pokusil i tykat. ten rok pak vyšel. Musel do zemědělství, a tak se stal traktoristou v družstvu. Při náhodných setkáních mě vždycky dobrácky zdaleka zdravil. Potom se ta zpráva rozletěla městečkem. Až ten den jsem si uvědomil, že jsem měl vlastně Bohouše rád.

Po čase jsem za ní zašel. Byla to taky bývalá žačka, dost dlouho jí trvalo, než se rozpovídala. Mluvila o něm s odporem, zkazil jí život.

„Chodila sem s ním asi půl roku a už sem ho měla plný zuby... Přes tejdenu na mě neměl čas, po práci táhnul rovnou do hospody a k nám chodil jen v sobotu nebo v neděli, když sem chtěla jít tancovat. Byl furt špinavej a byl z něj cejtít hnůj a stejně sem si s ním neměla vo čom povídat. Na všechno mi jen kejval a byl jako pes věrnej, furt za mnou... Na začátku se mi líbil, byl velkej a takovej klidnej, ale pak mě právě tohle začalo lízt na nervy, už sem ho měla dost, vobyčejně sme se na každý zábavě pohádali... Ale von zase přilez... Ten večer

se v kulturáku namazal, protože sem s ním už nechtěla tančovat. Nejdřív se nalejval u pípy a pak zmizel... Říkám vám, moc chytřej nebyl, to víte sám, ale to by mi tak nevdalo, kdyby tolik nežárlil, kdyby si nemyslel, že mě má propachtovanou... Po půlnoci sem už tancovala jen s Pepíkem a byla sem ráda, že sem se Bohouše zbavila. Když sem ho nikde neviděla, řekla sem Pepíkovi, že bysme mohli ven, aby nás nezahlid... Trochu ale přšlo a byla mi zima, a tak sem řekla, že pudeme k nám domu. Dyt' to víte, bydlíme u řeky za cihelnou... U naší stodoly proti nám někdo vylez a řek mi ty kurvo, ty kurvo jedna zatracená... a Pepík ho bouch do ksichtu až upad, ale hned se zase zved a něco měl v ruce... Začla sem křičet, ale to už ho bod. Pepík se svez na zem a Bohouš upustil nůž a jen tak stál... Ječela sem, tys ho zabil, ty vole, tys ho zabil... A von se votočil a utek pryč... Pepíka už nezachránili. Než přijela zanitka, tak vykřvácel..."

Uběhlo pár měsíců. vypravil jsem se do města P., do vězení, za Bohoušem. Seděl proti mně, ruce na stole, hned jsem ho nepoznal. Takhle tedy vypadá vrah. Můj žák. Na začátku ticho, z mé strany rozpačité. Pak hloupá otázka:

„Jak se tady máš?“

„Ale jo, ujde to... Jídlo by mohlo bejt lepší..."

„Jsi tam sám?“

„Eště s nákym starym. Krad. Je s ním sranda..."

„Můžeš kouřit?“

„To je zbytečný... A jak se máte vy, pane učitel?“

„To víš, moc práce... Jestlipak si, Bohouši, někdy vzpomeneš na naši třídu?“ V té chvíli jsem mu visel na ústech, jako bych čekal ortel.

„To víte, že jo... Ale nebylo mi tam moc dobře. Ani vy ste mi nerozuměl, byl ste holt moc mladej... Nikde mi vlastně nebylo dobře, ani v práci... všude za blbce. Jen s ní mi bylo fajn..."

„To si teď jen namlouváš!“

„Taky mě litujete, že jo... Na to vám kašlu..."

Zase trapná chvilka. pa jsem si dodal odvahy:

„Chtěl jsi to udělat?“

„Dejte mi pokoj, prosím vás... všichni... Pro každého sem byl a zůstanu blbej Bohouš... Ve škole to začlo, v učení a pak v práci stejný. Jen vona mě měla fakt ráda, než přišel ten hajzl... Jenom s ní sem byl šťastnej..."

Obě tahle setkání jsou fikcí.

Ani jeden z těch rozhovorů se nikdy nekonal. Snad by za jistých okolností mohl. Kdybych měl víc odvahy a nebyl v té době tak zahleděný do sebe, do své práce a problémů. V mém vědomí jsou však ty dialogy zafixovány, jako by skutečně proběhly, jen se obměňují otázky a odpovědi. Často se ptám, co se v tom nešťastném chlapci odehrávalo, když v dešti klopytál tmou a bahnem po polní cestou k cihelně, kam chodil za svou touhou, skutečnou a nikdy neaplněnou... Proč je láska vždycky jednosměrná, proč na jedné straně dává a na druhé vždy bere... A kde jsem já v tom příběhu, kde jsem udělal chybu, asi nenapravitelnou? Kterak jsme se na Bohoušově osudu podíleli všichni v tom ospalém pošumavském městečku? Proč jsou některé lidské činy nepředvídatelné a definitivní?

S Bohoušem jsem se už nikdy nesetkal. Ta vražda, ty dva zmarněné životy mě dodnes tíží jako kámen.

Milan Šťastný

Mami, měj se

Úsměv plný laskavé něhy tvaruje Andreiny úzké rty po celou dobu, co ji skrze telefonní sluchátko rozechvívá medový tón jejího muže. A vydrží hrát se na výsluní jejího štěstí ještě dlouho potom, co několika horoucími slovy ukončí hovor a zasněně položí sluchátko. Její životní jistota nese jméno Robert. Několikrát si v duchu předříká to jméno s neoddelitelným přivlastňovacím zájmenem, hlavu plnou erotických lahůdek, kterými ji sliboval vyplnit chvíle před spaním, až se zítra s dětmi vrátí domů.

Stojí uprostřed starosvětsky zařízeného pokoje, kde se všechno – staré nefungující pendlovky, zažloutlé háčkované ubrusy na stole a na piánu, mohutná broušená váza s čerstvou kyticí, vitríny s křišťálem a porcelánovou zvěří, obrazy temných krajín v zašlých rámech – chvěje důvěrným mírem. Slyší šum a švitoření hlasů, jež přichází odněkud z minulosti, z úchvatné doby jejího dětství. Lhostejnost leštidla na nábytek už dávno setřela otisky jejich dětských prstů, čas však byl k tomuto místu milosrdný a v jakési posvátné účtě se ho nijak dramaticky nedotkl.

Otevřeným oknem ze zahrady přisvíští do pokoje šíp skutečného dětského výsknutí a Andreina nitra se dotkne jakási slabá závrať, která ji donutí vyběhnout ven s touhou pozobíjmat všechny své blízké, zachytit se jejich těl tak pevně a samozřejmě vrostlých do svého bytí.

Děti už zase zmizely v nějaké skryši rozlehlé zahrady, před domem na lavičce nachází jen svou matku, se zavřenýma očima vystavuje na svá léta stále svěží tvář slunci. I k ní je čas nebyvale taktní. Jako by po smrti otce stárla pomaleji, pomyslí si Andrea. Má chuť se přivínout k matčině boku, nechat se spoutat její mateřskou paží.

„Podívej se na ně,“ řekne s úsměvem, sotva se děti přeženou zahradou a zmizí kdesi za stodolou, „co jim tu chybí?“ a sedá si na druhou stranu lavičky.

Odpoledne se tetelí v horkém dechu srpnového slunce a děti jsou jako párek rozdovádných štěňat zaujaty hrami, kdy jedna plynule přechází v druhou, zrozená z okamžitého nápadu a přizpůsobená konkrétnímu místu. Nespoutanost je žene všemi zákoutími sluncem zalité zahrady. Na okamžik se ztratí z dohledu i doslechu, aby jejich hlasitá přítomnost vyvěla po chvíli úplně z jiného místa.

Andrea pozoruje, kterak matka mhouří oči před ostrými paprsky deroucími se skrze korunu lípy. Pohledem klopýtá přes hluboké vrásky, které jakoby z jejího obličje dělaly neživou věc. Jako kdyby se dívala na nějaký oválný předmět, který má matčinu podobu.

„Vždyť by to bylo dobré pro všechny. Pro tebe i pro děti,“ řekne rychle, plna studu z odhalení, které na matčině tváři učinila.

„Co ty víš, co je pro mě dobré,“ opáčí matka, aniž by otevřela chvějící se víčka.

„Nebyla bys tu sama. A byla by tu chlapecká ruka.“

„Jak víš, že jsem sama a čím ruka se tady činí?“

Andrea se nikdy nevzdala představy návratu do rodného domku, zvláště poté, co matka ovdověla. Byla přesvědčená, že by to přineslo užitek všem. Matce, která se v rozsáhlém stavení téměř ztrácí, jí i Robertovi, jenž by jistě nebyl proti, i když s ním o této alternativě ještě vážně nehovořila. Především by však taková změna prospěla dětem. Každý den s lítostí sleduje, jak se město s lačností zakusuje do imunitních systémů jejich bezbranných těl. Jediný zádrhel je však v matčině neschopnosti strávit muže, kterého si její dcera po období milostných eskapád vybrala za partnera. Už léta ho přežvykuje jako tuhou houzev.

„Pořád vidíš problém v Robertovi?“

„O toho tvého pozéra vůbec nejde.“

„Tak o co jde?“ vyštěkne Andrea a rozbouřené emoce ji zvednou z lavičky.

Za sousedovým plotem se zuřivě rozštěká pes.

„Myslím si, že ještě nejsem tak stará, abych zbytek svého života strávila hlídáním vnučat,“ řekne matka nevzrušivým hlasem na svou obhajobu.

„Tím chceš říct co?“

„Tím chci říct, že až odjedeš, neznamená to, že se tvá matka pohrouží do samoty a bude netrpělivě očekávat tvou další návštěvu.“

Matčina nenadálá ironie se zabodne do Andreiny šije jako ledový hrot. Poodstoupí kousek od lavičky. Její všeobjímající láska je rázem ta tam. Připadá si jako zvěstovatel blaha, kterému chrstlí do tváře kýbl splašek.

Navzdory ponížení však neovládne svou zvědavost.

„Ty sis někoho našla?“

A matka kupodivu pokývne hlavou.

„No... proč ne,“ přitaká Andrea kysele.

Chvilí je napjaté ticho, které z dálky trhavě odměřuje zuřivé psi staccato. Andrea pozoruje její sebevědomý zvrásněný profil. Byla si jista, že matka hledání dalšího partnera už vzdala, že se smířila s rolí vdovy a její životní energie se obrátí do středu zbylé rodiny, především k vnučatům. Teď vidí, že jí patrně něco uniklo, že navzdory skutečnosti si sama pro sebe uzavřela jednu její etapu a rozhodla o jejím dalším směru, zatímco matčiny plány sledovaly naprosto jiný cíl.

Cítí se dílem překvapená, dílem podvedená. Zamrzí ji, že se jí matka poslední dobou s ničím nesvěřila a ukutila si nový vztah za jejími zády.

Ačkolí se dozvěděla víc, než chtěla, jen z formality se zeptá na totožnost onoho muže.

Matka se zardí jako plachá školačka. Pak s jistou dávkou stydlivosti polohlasně vysloví jeho jméno.

„Tureček.“

Jediné, co Andreji v té chvíli vytane na mysl, je posměšná dětská říkanka: Tureček – blbeček, posraný zadeček. Dostane přímo zlomyslnou chuť ji matce s nevinnou dikcí osmileté školačky zarecitovat. Představí si současně jejich vesnickou squadru, kterák skáče podivínu Turečkovi po zahrádce pleníc mu úrodu. Vyžilý mrzout vybíhá z chalupy se sotva rozpoznatelným předmětem v ruce a není schopný srozumitelné nadávky. Za společného skandování té hanlivé říkačky skáčou přes plot a rozprchávají se do všech stran.

„Děláš si legraci, mami, že jo?“ praví se zatajeným dechem.

Matka se dotčeně ohradí.

„Mami,“ v Andreji se vzedme vlnka nevole, „Tureček je nejdivnější chlap z vesnice. Něco jako místní pošuk. Vzpomeň si, jak si nás v tom sama utvrzovala,“ řekne burcujičím tónem poplašená blížící se pohromou, která nevyvrací stromy ani neodnáší střechy.

Pes se v dále dusí divokým štekotem a na dvůr náhle vběhne udýchaná Adélka.

„Mami, mami, Vašík štouchá klackem do Turečkovíc psa a nechce přestat!“

Navzdory původnímu záměru se Andrea rozhodne k náhlému návratu domů. Ví, že kazí plány dětem, které se těšily na víkend s babičkou, a vlastně i Robertovi, potřeboval čas a klid na svou práci, ale není si jista, zda by přečkala další chvíle v domě, ve kterém se důvěrných věcí, jež nesou stopy otcova vkusu a námahy, dotýká kromě matky i ruka cizího muže, muže, který v době jejího dětství plnil roli nerudného morouse.

„Proč už musíme,“ mračí se pětiletý Vašík a sleduje matku, jak chvatně cpe jejich tašky do auta.

„Překvapíme tatínka a zítra si společně uděláme hezký výlet,“ chlácholí ho Andrea, aniž by odpověděla na otázku. S námahou hodí do kufru velkou tašku nacpanou oblečením a za bouchne dveře. Nasupená Adélka už dávno sedí v autě a nezúčastněně hledí k obzoru, kde pomalu zapadá slunce.

„To se ani nerozloučíš s babičkou,“ okřikne ji Andrea, ale dítě se ani nehne. Vašík vklouzne do auta a zaujme stejně uraženou polohu jako jeho o rok starší sestra.

Andrea rozpačitě přistoupí k matce.

„Tak my jedem. Měj se, mami.“

„Nevím, co tě to popadlo,“ praví matka rozmrzele. „Chtěli jste tu zůstat až do neděle.“

Andrea se rozhledne zahradou. Za kterýmpak rohem asi číhá nedočkavý Tureček aby, sotva odejdou, přihopsal s mileneckým ruměncem ve tváři?

„Nebudeme otravovat. Robert volal, že už to má hotovo a že bychom si zítra mohli někam vyjet,“ pokusila se dost neobratně zalhat.

„Co tě štve? Že jsem se tě nejdřív nezeptala? Že nechci být na starý kolena sama? Že odmítám skákat kolem tvých dětí?“

„Jiné matky se na vnoučata těší.“

„Jiné matky třeba nezůstaly samy a mají se o koho opřít.“

„Měj se, mami,“ rozloučí se znovu Andrea, teď o něco vlídněji. Pochopí, že je zbytečné se s matkou přít. S myšlenkou na Robertovo vřelé objetí, které ji čeká po návratu domů, připustí, že má matka vlastně pravdu.

Když auto vyjede ze zahrady, trucující děti vyskočí a jako o život mávají zadním sklem vzdalující se babičce.

Je půl desáté večer, když Andrea vjíždí do sídliště a hledá místo k zaparkování. Parkoviště před jejich domem je však beznadějně plné. Místo nachází až o dva bloky dál.

Vystrnadí ze sedadel ospalé děti a z auta bere jen jejich batůžky. Pro zbytek zavazadel zajdou zítra ráno s Robertem.

Za okny jejich bytu je tma.

Možná už spí, řekne si. Snad nebude naštvaný, že ho přepadají tak brzy. Kdoví jak je se svou prací daleko, psát esej v angličtině není jen tak. Připomene si jeho odpolední dráždivý telefonát, plný erotických pikantností.

Odemkne dveře a popostrčí obě děti dovnitř. Ospalé a malátné se rameny zapřičí ve dveřním rámu.

Andrea pozná okamžitě, že byt je prázdný. Možná si jen skočil na pivo. měla mu poslat aspoň esemesku, ale její úprk byl tak chvatný a nenadálý a sotva by jej dokázala vysvětlit několika slovy.

„Svlíknout a do postele. Mýt se je dneska zakázáno,“ vyhlásí slavnostně v předsíni. Děti s námahou skopávají z nohou boty a mizí v dětském pokoji.

Když je jde Andrea po chvíli zkontrolovat, nachází je v hlubokém spánku zakutané v peřinách. U postele každého z nich je malá dojemná hromádka svlečených věcí.

Samotně se jí spát nechce. dá dětem pusu na spící tváře a pak si sedá ke stolu v kuchyni. Potmě vyhlíží z okna a přemítá nad matkou. Hlavou se jí mihá spousta filmových momentek; na jedné je například zachycena matka s tátou: matka se opéká na slunci a otec vychází ze stodoly a za sebou vleče jeden ze svých četných domácích vynálezů, samozavlažovací

zařízení, jež instaluje uprostřed záhonu zeleniny. Sotva připojí hadici a spustí čerpadlo ve studni, v kropícím vehiklu to několikrát zachrchlá a za pár vteřin ze středu trojnožky zabodnuté v hlíně vytryskne jemný dešťík. Záhy však nastává druhá fáze fungování všech otcových kutilských produktů, fáze, kterou on sám trefně pojmenovával úslovím: „volačo sa pojebalo“. Špatně připravená hadice se tlakem vody z přívodní trubky sesmekne, začne se zmítat a tancovat zahradou, až její konec dotancuje k doruda rozpalené matce. Podobné fiasko je příznačné pro celou otcovu éru „urob si sám“.

Andrein pobavený výraz však okamžitě mizí, sotvaže se jí do myšlenek vloudí představa Turečka, vyzáblého cholerika s protáhlou a nevraživou tváří šilence, kterak kostnatýma rukama objímá matku a ona v jeho objetí jihně jako nezkušená gymnazistka... Najednou se jí před očima vyloupne nečekaný obraz ubohého Turečka, jenž několik let nazad trpně přihlíží svatbě své neopětované, či bůhví z jakého důvodu zavrhnuté lásky a následně trpí ve svém zbědovaném domku obehnaném vetším plotem, který jediný ho odděluje od ženy jeho srdce a k jehož opravě ho otec za svého života několikrát marně vyzýval. Jak ho asi musel nesnášet, když jej každý den viděl promenovat se po zahradě se ženou, na kterou nedosáhl. A pak náhle sok nečekaně umírá a on lačně využívá nastalé situace a znovu se pokouší o srdce milované ženy, byť nyní o srdce o padesát pět let starší. Tentokrát je úspěšný, neboť odvodělá matka ještě netouží být vyřazena z věčné šachovnice vztahů.

Nebo to bylo všechno jinak?

Andreinu pozornost náhle upoutá pár směřující po chodníku k jejich vchodu. Vynořuje se ze tmy a teprve když je lapen žlutým závojem pouliční lampy, zastaví se jí srdce. Muž a žena se k sobě tisknou a číší bujarou náladou a jen Andrea vidí, co za podlost a zradu se v jejich veselosti ukrývá.

Rychle vyskočí, zasune židli, vyrovná ubrus na stole a vběhne do předsíně. Na chvíli rozsvítí, posbírá rozházené dětské boty, popadne batůžky a chvíli přemýšlí, co ještě by mohlo prozradit jejich přítomnost v bytě. Na chodbě uslyší hlasy, a tak rychle zamkne, vytáhne klíč ze dveří, zhasne a vběhne do dětského pokoje. S plnou náručí stojí uprostřed tmy a cítí se trapně. Děti začnou zvolna pročitat. Horečnatě je uklidňuje a prosí, ať jsou zticha, že je to jen taková hra. Sama sotva vnímá obsah svých slov. Sedá si na Adélčinu postel, batůžky a boty stiskne křečovitě v klíně.

To už ale Robertův klíč po delším šramocení zajíždí do zámku dveří a mezi Andreu a vyplašené děti dopadne světlo procezené vroubkovaným sklem dveří.

„Pšt,“ sykne opilý Robert na dívku a vtáhne ji za sebou, „i sousedi mají uši, nebo stěny, nebo co.“

„Tak co je?“ okřikne ji, když vidí její rozpaky. „Nikdo tu není. Přijedou až zítra, takže tu můžeme do rána sodomit a gomořit.“ Odpudivým opileckým tónem se zasměje své vlastní vtipnosti. Zatlačí váhající dívku do obývacího pokoje, uprostřed kterého náhle vypustí rybník svých citů.

„Miláčku, broskvičko moje sladoučká, já už bez tebe nemůžu, rozvedu se a budem pak pořád spolu,“ kňourá a zároveň z jejího těla odstraňuje svršky.

Štíhlá červonosá dívka, může jí být něco kolem dvaceti, se koketně směje a vratce v jeho rukách povlává, když si Robert pohrává s jejími pevnými ňadry.

„A co na to tvoje žena?“ zarazí ho nečekanou otázkou.

„No, rozvede se taky a hotovo.“

„A co děti, přijdou o tatku.“

„Kdyby mě přejela tramvaj, bylo by to horší.“

Robert dívku povalí na pohovku, stiskne jí prsa k sobě a jazykem téměř současně dráždí naběhlé bradavky. Její ruce mu přitom svlékají košili a následně se vrhnou k pásku kalhot. Robert opouští ňadra a na oplátku jí stáhne krátkou sukni rovnou i s kalhotkami. Nasaje vůni dívčina rozkroku, jako lačný pes do něj divoce zabodne jazyk a pokouší se vstřebat to dráždivé tajemství samičí živočišnosti. Dívka se hlasitě směje maskujíc vzrušení a pak Roberta odstrčí se slovy: „Něčeho bych se napila, lásko.“

Robert se napřímí a dopřeje tuto polohu i svému zduřelému mužství, svleče si rozepnuté kalhoty a slipy, které ho v rozkroku nepříjemně svírají. Hrdě nahý pak odchází do kuchyně pro láhev whisky a skleničky.

Cestou zpět, takřka na prahu obývacího pokoje, se zarazí a ohlédne. Na zemi před dětským pokojem leží bezbranně překocaná dětská bota.

Než Andrein zrak zaplaví příval sliz, vidí ještě Robertovu siluetu se ztopořeným pohlavím rýsujícím se ve skle výplně dveří. Když je Robert opatrně otevře, Andrea si pažemi instinktivně přitiskne obě děti k tělu.

Libuše Kalistová

Žně mého dětství

Při vzpomínce na ty dávné časy je mi dobře, ale zároveň smutno. Ach jo. Ty dávné časy mého dětství a mládí se již nikdy nevrátí. Maminka mně a bratrovi zemřela v dětském věku. Bylo jí 42 roků. K práci na našich políčkách nás vedla teta, otcova sestra. učili nás milovat nejen náš domov, ale i naše políčka českou vlast. Ona i otec. Když v horkém červenci přinesl otec v hrsti pár klasů pšenice nebo žita, rozemnul je v dlani, přivoněl k nim a řekl, že obilíčko je zralé. A že již druhý den s pomocí Boží začneme obilí kosit. Měli jsme tehdy pět hektarů polí. Ale pro nás i náš kravský potah bylo práce dost. Když jsme druhý den přišli na pole, otec a i my jsme poklekli a modlili se za zdárné žně a sklizeň.. A kosa svištěla pod otcovými rukama, teta sbírala a vázala pokosené obilí do snopů. My děti jsme snopy snášely na řadu, aby se „paňáci“ před odchodem z pole rychle postavili. Kolem polí bývaly tehdy na alejích nebo mezích ovocné stromy. Do stínu stromu jsme do trávy postavili dřevěnou „štoudvičku“ se studniční vodou. Výborný nápoj pro vyprahlá ústa. To bývala lahoda. Chodili jsme tu vodu popíjet, až nám splouchalo v žaludku. A co teprve, byla-li poblíž pole studánka. V té bývala voda přímo ledová – a dobrá. A chutnala báječně. Nebylo tehdy člověka, který by se opovážil tu studánku znečistit. Škoda, že ty studánky po zcelování polí navždy zmizely. Škoda té dobré vody.

V poledne, když jsme šli utahaní a upocení ze žňového pole domů, jsme oba, bratr a já, skočili do čistých modravých vln nedalekého rybníka. Naše vesnice leží v rovince obklopena pěti rybníky. Největší z nich – Oblánov – má plochu deset a půl hektaru.

Než teda uvařila rychlý oběd a podojila tři krávy, které otec nakrmil, stačili jsme se ve vodě dosyta vyráchat. A odpoledne jsme šli všichni znovu na pole, pokračovat ve sklizni.

Když bylo pěkné, žhavé počasí, obilí rychle dozrávalo a žňový maratón pokračoval. Pamatuji si však, když jeden rok při sklizni přišla zlá bouře s kroupami. Šli jsme se všichni lidé ze vsi podívat na zničené a polámané obilí a mnozí plakali. A zlámané, potlučené klasy jsme sbírali do košů. Otec je pak vozil domů, korbu povozu vyloženou dekami, aby ani jedno zrníčko nepřišlo nazmar.

Poslední srpnovou neděli se slavily dožínky. Když jsme vezli domů poslední forku snopů, uprostřed se třepotal malý stromček ozdobený fáborky. I ty krávy s ověčenými chomouty si vykračovaly slavnostně. A my děti vedle smřčku jsme prozpěvovaly veselé písničky. To aby všichni ve vsi věděli, že i u nás žně skončily. Ráda si na ty doby vzpomínám. Zapadly jako mé dětství navždy.

Byla to vražda?

Byla poslední masopustní sobota. Synové již dospěli, a tak všichni čtyři vyjeli naším starým Tudorem ten masopust řádně oslavit a ukončit tancem. Dva z nich byli šikovní řidiči, tak jsme s manželem celkem klidně usínali. Právě v nejlepší spánku cítím, že manžel se mnou lomcuje a šeptá ustrašeně: „Vstávej, kluci myjí auto pod oknem na dvoře.“ Bylo to něco neobvyklého, protože auto po jejich vletech jsme obvyčejně myli my dva. Já a muž. Kluci neměli čas. Ovšem, chodili do práce nebo studovali. „Je to sice neobvyklé,“ povídám rozezpale mužovi, „ale kvůli tomu jsi mě přece budit nemusel.“ A chci se obrátit na druhý bok a spát. „Poslouchej chvíli, co si kluci povídají a spánek tě přejde jako mne,“ šeptá znovu muž.

Zívající jdu tedy k oknu – a lekla jsem se, že se mi kolena rozklepala. Kluci opravdu všichni čtyři horlivě namáčí hadry do kýblu s teplou vodou... a slyším Miloše, jak povídá Vaškovi: „Ty vole! Podívej se na ty krvavé šmouhy na předním skle, umej to pořádně a vylešti. A také levý blatník je celý krvavý,“ zase komanduje Miloš nejmladšího Vlastu. „Já se nemohu uklidnit,“ říká Vlasta. „Stále vidím ty její smutné, zoufalé oči, když umírala.“ To již jsem to déle nevydržela a v noční košili a pantoflích jsem vlítla mezi kluky. „Pro Krista pána,“ povídám, „co myjete auto. Raději zavolejte záchranku. Koho jste to přejeli, halamové,“ povídám v pláči a celá se třesu. „Jak můžete vědět, že ten člověk je mrtvý? To pozná jedině lékař. A kdo jste seděl u volantu?“ Kluci na mě koukali jako na zjevení. „Co stojíte jako sloupky?“ řvu teď na ně a facky lítají z jednoho na druhého. „Dej pokoj, mami,“ ozve se teď ten čtvrtý Olda. „My jsme žádného člověka nepřejeli.“ „A co ta krev na autě?“ brečím znovu. „Mami, oni přejeli srnku,“ říká teď skoro plačtivě nejmladší z kluků. „Vlétla nám z lesa u Libějické zastávky a rovnou pod kola. A já pořád vidím před sebou ty její smutné, zoufalé oči, když umírala.“ Sny se učil lesákem, měl zvířata (i domácí) rád. A srnky obdivoval. Pro jejich ušlechtilé, krásné tělo a svižný běh. Takže teď jsem se rozbrečela naplno, ale štěstím, že moji synové, ani jeden z nich, nejsou vrazi. Umírající srnku prý společně odnesli na pokraj lesa. Proto Vlasta viděl ty její smutné zoufalé oči. A to již stál vedle auta i manžel a zlobil se, proč nebrzdili včas. Ale kluci tvrdili, že vskočila rovnou před světla auta, že je to mrzí, ale že opravdu za tu srnčí smrt nemohou. A tak jsme se nakonec nezlobili nad zdemolovaným blatníkem a rozbitým reflektorem. Hlavně, že kluci vyvázli živí a zdraví. A náš starý, ale pěkný Tudůrek je vozil po zábavách ještě několik let, dokud ho kluci neuhonili a neodvezli do šrotu.

Opilé prase

V naší venkovské hospodě jsem byla nejen „hospodská“, ale i prodavačka ve vedlejší malé místnosti. A měla jsem se co otáčet. Zvláště v poledních hodinách. V krámku u pultu na mě hartusily žen, v „šenkovně“ hladoví a žízniví mužové. Ráda na ty časy však vzpomínám. Byla jsem ráda, když mi manžel „zaskočil“ pomoci. Pracoval v podniku na směny. Ve svém volném čase se také točil kolem zákazníků. Rád si popovídal nejen s muži, ale i rád zažertoval v krámku s čekajícími ženami.

A co teprve ty rušné, veselé večery, zvláště v zimě. Protože v naší vsi žilo i několik muzikantů, tak i ti často svým uměním nám zpestřili večery. A tak se z hostince ozýval i zpěv. Zvláště našich jihočeských „zlidovělých“ písní. A tyto večery manžel zvláště miloval.

Tenkrát, asi týden před Vánocemi, praskala hospoda ve švech, jak se říká. Rodina Berdychových oslavovala narození prvního vnuka. Pozvaní byli nejen přátelé, ale i lidi ze vsi. Manžel byl tenkrát ve výčepu a obsluhoval rozjařené hosty. Hudba a zpěv přilákaly hodně lidí. A mezi nimi přišli i dva moji starší synové. Dva mladší byli doma, tak i oni se točili kolem hostů v „šenkovně“. Plánovali jsme tehdy na příští den zabijačku. Tak jsem byla ráda, když mne rodinné osazenstvo pobídlo, ať jdu domů a vyspím se na tu ztířejší práci, zabijačku, u které má hospodyně hodně práce. Na dvoře již byly připraveny šráky a necky, jak jsem po příchodu domů zjistila. A v chodbě voněla naklepaná smola v kýblu. Nebohé prase se v chlívku ozvalo. Poznalo mne a čekalo, zdali jako často, dostane do koryta nějaké ty „slivky“ z hospody. Tak jsem rychle vklouzla do bytu. Vždyť večer před zabijačkou prase nedostalo ani večeri. To aby mělo druhý den prázdná střeva – na tu „vraždu“. Připravila jsem

si na druhý den koření, česnek a cibuli. A hupky do postele, abych si trochu do rána pospala. Když jsem slyšela přicházet manžela a syny z hospody, bylo již hodně po půlnoci.

Když jsem ráno vstala a šla do kůlničky pro dříví, bylo mi divné, že se hladové prase neozývá. Tu jsem na dvorku uviděla prázdný kýbl, ve kterém jsem nosovala praseti zbytky z hospody. Snad mu to ti kluci nenalili do koryta, napadlo mne. S tlukoucím srdcem jsem otevřela dveře chlívků. Srdce se mi zastavilo. Vykrměný pašík ležel na slámě se zavřenýma očima s pěnou u huby a chroptěl. Rozčilená jsem vlítla do bytu a vzbudila manžela i oba starší kluky. Když jsme pak stáli nad chroptícím prasetem, kluci se přiznali, že mu do koryta vlivli půl kýblu zvětralého piva. „Vždyť táta říkal, mami,“ povídal jeden z chlapců „že pití před zabijačkou praseti nevádí.“ Alespoň bude ráno klidnější, řekl prý jim táta. No a tak bylo prase tak klidné, že jsme si všichni mysleli, že dodělává. Nevstávalo ani když jsem se mu snažila otevřít zavřené oči. Jen stále chroptělo. Co dodat. Prase bylo pořádně opilé. Probudilo se z opice až pozdě odpoledne. A po chlívků chodilo jakýmsi klikatými cestičkami. A žrát začalo až třetí den ráno. „Hlavně že to přežilo,“ utěšoval mne též řádně vyděšený manžel. Takže na Vánoce jsme museli maso koupit. A ortel byl na „ožralým“ pašíkem vykonán až před Silvestrem.

Chlapi v hospodě se řádně pobavili a nasmáli, když jsem jim o opilém praseti vyprávěla. A manžela si dlouho dobírali. Prý ať jim přijde také pomoci, až budou chtít dělat zabijačku. A ať nezapomene na kýbl s hospodskými slivkami.

Pavla Velleková

a zapálil svíčku. Už jsme popošly kus dopředu, zatímco se Macek ještě bezvýsledně snažil postavit svíčku pod křížek. Pořád padala a tak odběhl kousek dál, položil ji na jakýsi plochý kámen za pomníčkem a hrnul se za námi.

Najednou se zvedl podivně teplý vítr. Nepříjemně silný. Div že nás neporazil. Don začal nepředstavitelně štěkat a šilet. Škubnul se mnou, až jsem odplachtila na zasněženou trávu. Táhl nás k nějakému mohutnému stromu, asi javoru. Vítr zmítal jeho holými větvemi a plamínek svíčky ve tmě zběsile mihotal za červenou průsvitnou hmotou.

Ze tmy za stromem se pomalu vynořila postava. Nevelká, jakoby v mlze rozmazaná. Byl to nějaký staromódně oblečený kluk, o něco starší než my. Vypadal divně. V šeru na něho nebylo moc dobře vidět. Rázně nás zarazil když jsme chtěli jít blíž. Začal něco nesrozumitelného povídat. Don při jeho slovech ztichl a se schlíplým ocasem se schoval za naše nohy.

„Tak na tohle ti už neskočím!“ obrátil se Macek na Helgu. Podezřívavě si jí přeměřoval.

„Nemám s tím nic společného!“ bránila se.

„Tak aspoň překládej! Zeptej se ho, kdo je a co chce!“ zavelel Macek.

„No, německy mluví, ale nějak předpotopně. Ale zkusím to. Jmenuje se Hanz Lautner. Říká, že nám za něco děkuje. Že už může jít za matkou, nebo co...Ptá se, jestli si něco přejeme, že nám to splní, protože se nám chce odvděčit!“ Chlapcova slova jakoby se v dálce rozplývala a byla unášena větrem někam do hor a tmavých šumavských lesů.

„Na zlatou rybku nevypadáš!“ ušklíbl se Macek.

„To já bych chtěla najít poklad...!“ řekla jsem z legrace. Celá tato situace mi stejně připadala dost absurdní.

Kluk se zarazil a dlouho mlčel. Marně jsme se ve tmě pokoušeli rozeznat rysy jeho tváře.

sem měla
jinak ležel

buchu, si
ne druhé

Volné pokračování knížek MaM - Sedm zlatých retrývrů, MaM - Napoleon, MaM - Vánoční zloději, MaM - Dva měsíce v pravěku, MaM - Dobrodružství u kohoutího hřebene.

c Dýšina 2005

Karel Löffelmann

Skálo, skálo, skálo, proč je lásky...

Jsem důchodce, bývalý ředitel malé pomocné školy, a dneska – jako ostatně většinou, mám vstávání příjemné. Okolo půl osmé se obejmou se svou Li, dostane pusku a začíná můj ranní rituál. Sprcha, modlitba, cvičení, snídaně a zprávy. Jazykový koutek nás oba naladil do vesela – máme jej jako koření – občas. Po sprše vstřím hlavu do ložnice a přísně velím:

„Get up!“

Očekávaná odpověď byla správná:

„Shut up!“

Já se nedám a zabrousím k sousedům:

„Warum?“

„Darum!“ slyším z postýlky, kde přibyla naše Beruška, která spala na půdě.

Tak nám začalo – zatím v kalendáři – jaro.

Do práce – své bývalé školy – jezdím v pondělí a středu a dnes tedy vláčkem na průkaz důchodce u ČD uháním za přivýdělkem. Cestou po kolejích řapu směr škola a myslím na práci – hodinu Hv, dvě hodiny PC a zkoušku s kapelou. Na dvoře ústavu, kde máme školku, potkávám Davida a vyměňujeme si heslo:

„Jak se máš, Kájo,“ slyším od dvacetiletého klienta ústavu, který mne má rád.

„Mám se dobře a co ty?“

„Já taky.“ Postaví kýbl se zbytky snídaně a doprovází mne ke škole. U dveří se loučíme. Mezi naší rodinou a Davidem funguje už nějaký čas čilá korespondence. „Pozdravuj ženu“ – znamená dešifrováno – „pošlete mi pohled!“ Pohled napíšeme, dopravíme do recepce ÚSP a za pár dnů mi adresát po výměně hesla předá na dvoře prázdný papír, někdy i pohled napsaný vychovatelkou, že děkuje a těší se na ... pohled.

Dnešní hudebka má obvyklý průběh. Na začátku písnička Jaro dělá pokusy od Šípa a Svěráka a pak Stůj, břízo, zelená – tu dlužím Pavlíkovi od pondělí. Když na závěr hodiny máme písničky na přání, přijde řada na Lukáše, osmnáctiletého žáka naší C třídy. Nepřekvapí mne, jeho favoritem je už víc než rok opět Svěrák a Šíp – Skálo, skálo, skálo, proč je lásky málo.

„Nebudeš při tom brečet, Lukáši?“ ptám se trochu bez srdce.

Jirka, malý živý Róm, vyskočí a neudrží svou pravdu –

„Lásky není málo!“ zvěstuje milou zprávu o stavu své duše.

„Jak pro koho...“ uzavře filosofování o množství lásky na jednoho žáka pomocné (pardon, dnes už také základní) školy Pavlík. Mám vlhko v očích a zpíváme o té skále a lásce. Lukáš má kukadla červená a při „zpěvu“ stojí v pozoru.

Sprcha přišla o přestávce. Jen si odučís a o školu se víc nezajímáš! ... ani jsem nestačil kontrovat, že s důchodem přišla i úleva, ubyl ten věčný balvan – peníze, prostory pro děti i pedagogy, věčné spory s ÚSP...

Asi bude opravdu čas vše tady podtrhnout, sečíst a rozloučit se.

Při zkoušce s kapelou je to o něčem jiném. Po roční nucené pauze si to užívám a kluci jsou první muzikanti v mém životě, kteří se upřímně těší na dvě zkoušky v týdnu, hrát dokola naše hity a připravovat se na nabídnutá vystoupení. Vašíkovi se dneska povedl na malý buben doprovod k Mexické svatbě podle mých představ, ve svých čtyřiceti letech se rozsvítil a opakoval stále dokola:

„Já sem to zahrál, sem to zahrál, zahrál sem to, Kájo ...“

Po zabalení nástrojů mám tak sílu uvařit si kafičko a prchám na vlak.

Doma si ve vaně povídáme, jak šel den a těšíme se na jaro. Po dvou hodinách na internetu jdu do postele, půl hodiny si čtu a usínám. Li tak do půlnoci vyšívá ubrusy pro deutsche Kunden. Když uléhá, většinou mne neurvale budí. Někdy jsem tomu rád.

V únoru 2007 bude vyhlášen XVII. ročník Literární Šumavy.

Podrobnosti najdete na www.knih-kt.cz

Obsah

Lenka Jakubčíková	Jak jsem se prodýchala do R(h)áje... 3
	Já 3
	Modlitba polámaných křídel (věnováno S.) 3
	Rozkřídlená (věnováno H.) 3
	Rozverná II. 3
	Rada pro Skořičenky 3
Julie Miletínová	Vánoční skřítek 4
	O Norsku 5
	1652, země sv. Patrika 5
	Trpká vzpomínka na Boyne 1690 6
Hana Šustková	Anabáze živa 7
	Jabloňový džus 7
	Nehýbat se a doufat 7
	Pod oknem 7
	Rozhovor 7
	Společně 7
Jana Tremlová	Rorýsi 8
	Klid 8
	Dárek 9
	Miláčku 9
Vlasta Zavadilová	Psí život 10
	Žádost 12
	Volové 13
Milena Písačková	Teď ještě ne 14
	Neklidnost 14
	Proměna 14
	Na dřevěné bedně či prknech, která znamenají svět . . . 15
	Bytost 15
Hana Šustková	Na cípu země 16
Marek Steininger	Křížek 20
Jaromír Komorous	Do větru 23
Miroslav Sulan	Tíha 28
Milan Šťastný	Mami, měj se 30
Libuše Kalistová	Žně mého dětství 35
	Byla to vražda? 35
	Opilé prase 36
 38
Pavla Velleková 38
Karel Löffelmann	Skálo, skálo, skálo, proč je lásky... 40

Vydala Městská knihovna Klatovy
Vybral a uspořádal: Vladimír Novotný
Jazyková úprava: Helena Chýlová
Grafická úprava: Milena Hálková, Karel Viták
Vydání první
Rok vydání 2006
Náklad 120 ks